

Under Navneopraabet tilføiede et Medlem en Bemærkning ved Afgivelsen af sin Stemme, hvilket foranledigede, at Formanden gjorde opmærksom paa, at Svaret maatte indskrænke sig til et Ja eller Nei.

J. N. Hansen: Den sidste ærede Taler begyndte med at sige, at han ikke uden nogen Forlegenhed optraadte ved denne Leilighed; dersom man af Uttringer fra tidligere Tid kunde finde sig forlegen ved at optræde, saa vilde jeg kunne sige det Samme; thi igaar hørte vi af en æret Ministers Mund for anden Gang her i Salen, at de, der her talte for Troesfrihed og Religionsfrihed, i Almindelighed vare de samme Personer, og han gjorde opmærksom paa, at man meget godt kunde tage sig med Iver af Troesfrihed og Religionsfrihed uden at være religiøsfindet, uden at have Iver for Tro eller Religion, og dersom gik han over til at paakalde Paulskirken i Frankfurt, som altsaa efter hans Mening stod i nær Tankeforbindelse med de Medlemmer, som stedse her i Salen ere de samme, der tage Ordet for Troesfrihed. Jeg bemærkede, at det var anden Gang, vi igaar hørte en saadan Antydning fra den ærede Ministers Mund, og, naar en saadan Udtalelse skulde gjøre En forlegen, naar man siden faaer Ordet, saa maa man meget ofte, og især ved denne Leilighed, komme til at føle sig forlegen. Jeg kan derimod, naar jeg skal tale ganske oprigtigt, ikke sige, at jeg føler nogen Forlegenhed i saa Henseende. Jeg kunde for det Første spørge den ærede Minister: Ved hvilken Leilighed her i Salen, ved hvilken Sag har der været Anledning til at optræde som Forsvarer for Tro, Religion og Christendom? Men har der ikke været Leilighed dertil — og jeg kan ikke mindes, at der har foreligget en saadan Sag, hvor det kunde høre sammen — saa ligger jo allerede deri en Grund for, at dette ikke er skeet her i Salen af de Medlemmer. Men dertil kommer, at jeg ikke kan finde det passende eller stemmende med min Følelse, saaledes paa Pharisaerviis at udtrompete paa Gader eller Stræder eller offentlige Pladse, hvor ivrig man er i Troen, hvor nidkær man er i sin Religionsudøvelse og hvor religiøsfindet man er; jeg kan ikke finde det Passende, at man gjorde det, selv om der virkelig fore-

kom en Sag, hvor man kunde drage det ind som Noget, der skulde høre til Sagen. Altsaa, jeg finder mig ganske rolig ved de gjorte Antydninger, saameget mere, som jeg kan sige, at jeg udenfor Salen har taalt baade Spot og Forfølgelse for min Troes Skyld (Hør!). Jeg gaaer altsaa over til at udtale mig over det foreliggende Forslag. Jeg skal ikke opholde mig ved saadanne Ting, som den ærede Cultusminister kaldte væsentlige Anker ved Udfæstet, nemlig, at der ikke er talt om Begravelsessteder eller om Betaling for de Attester, som Præsten skal udstede om, at Døde ere virkelig døde, eller at Daaben og Nadveren skal komme for Ægtefættenskab — hvad det sidste Punkt angaaer, da mener jeg, at det er i sin Orden, at Ægtefættenskab kommer før man fører Børn til Daaben, og det vilde maaffee oftere end nu er Tilfældet gaae i den Orden, naar dette Lovforslag bliver vedtaget — men alt det overspringer jeg, thi jeg mener, at det, uagtet det er saakaldte væsentlige Indvendinger, dog er af den Natur, at det meget let kan afhjælpes, naar alle Vedkommende ved den forestaaende Behandling ere enige om at ville hjælpe hinanden dermed. Jeg gaaer altsaa nærmest ind paa andre Indvendinger derimod, og skal derved søge saameget som muligt at undgaae Gjensigelser af hvad foregaaende ærede Talere have sagt; jeg tager altsaa kun de Indvendinger, jeg ikke har hørt besvare fra andre Sider. Der er sagt, at det er Statens Forpligtelse at have Ægtefættens Hellighed, at holde over, at den kirkelige Form ikke taber sin Anseelse, sin Høitidelighed ved at man tillader Den, der ikke ønsker at bruge den, at undlade det; men jeg maa dog dertil indvende, at det er en af de Grunde, hvorfor jeg ønsker nærværende Lov, fordi jeg vil, at den kirkelige Vielse skal ansees som noget Helligt (Hør!), som Noget, man maa ønske altid skal ansees som noget Helligt; men jeg kan ikke indsee, at Staten ved at tvinge Alle til at benytte sig af denne Vielse, naar de ville indtræde i Ægtefættenskab, bidrager til at have en saadan Høitidelighed, en saadan Hellighed — jeg mener det Modsatte. Jeg mener saaledes, at man ikke kan siges at bidrage til at have den kirkelige Vielses Høitidelighed og Betydning, naar man tvinger Folk til